

imidlertid endnu ikke endt; og da Resultatet deraf kan blive, at Stiftelserne beholde Retigheden, og altsaa saa langfrå kunne være pligtige til at tilbagebetale Noget, at de meget mere blive berettigede til det Beløb, der er indbetalt, saa forekommer det mig, at der kunde være Anledning til at forandre den foreslaaede Beslutning og istedetfor optage Revisionens Indstilling.

Formanden: Jeg maa bemærke, at, forsaavidt den ærede Justitsminister har fastholdt Revisionens Indstilling, saa vil denne komme til Afstemning imod Udvalgets Indstilling; men deraf følger, at, hvis Revisionens Indstilling maatte blive antagen, vil man komme ind paa en Afvigelse fra de Regler, som ere foreskrevne for Charakteren for de forskellige Indstillinger. Jeg nævner dette, fordi jeg mener, at det da kan rettes ved anden Behandling af Sagen.

Ordføreren: Jeg vilde netop først og fremmest have gjort den sidste Bemærkning, at Thinget vist i intet Tilfælde vil vende tilbage til Terminologien „bevilges.“ Det Udtryk, der er brugt her i Udvalgets Betænkning, er løvrigt et mildt Udtryk, nemlig at „det passerer“, og det kan ikke paa nogen Maade negtes, at der foreligger i ethvert Tilfælde en Ucorrecthed. Jeg maa nemlig vel erkjende, at den fgl. Resolution af 12te Februar 1847 kan indeholde tilstrækkelig Gjæmnel for selve Udbetalingen; men det, at der i en Resolution, der er givet tidligere end Grundloven og Finantslovene, er truffet en Bestemmelse om, hvorfra Pengene skulle udbetales, er navnlig med Hensyn til det eneste Punkt, der er af nogen Betydning, nemlig den ved den fgl. Resolution erhvervede Retsadkomst for Trediemand, en aldeles ligegyldig Sag, og kan idetmindste efter min Mening ikke tillægges den allermindste Vægt. Det er netop ogsaa derfor, at Udvalget har brugt Udtrykket „passerer“, og det er ogsaa i Overensstemmelse hermed, at mine Bemærkninger ere gaaede ud paa, at det er ikke Udgiften selv, der bestrides, men Posteringen. Naagtet nu jeg for mit personlige Vedkommende ingenlunde i mangfoldige Tilfælde vil lægge

saa stor Vægt paa Posteringen, som der i Regelen gjøres, skal jeg dog ikke negte, at der i dette Tilfælde under Formen kan skjule sig en temmelig vigtig Realitet. Det er nemlig ganske vist, at i intet Tilfælde vil en Administration have større virkelig Fristelse til at gjøre Udgifter end netop med Hensyn til Lønninger, i alle disse Spørgsmaal, der vedrøre Personalet; og altsaa kan jeg ikke ansee det for rigtigt, naar der habes en Lønningsconto, hvorpaa der er opført en Løge og to Assistentter, at der saa skal være to Assistentter ved Siden deraf, som lønnes af en anden Conto. Resolutionen kan vel hjemle de Vedkommende Ret til at fordrø disse Penge, men ikke paa nogen Maade hindre Justitsministeriet i at postere dem paa rette Sted, nemlig som Lønninger. Derved vilde Rigsdagen have faaet Leilighed til at overvele, hvad den vist ikke har drømt om, nemlig om der var Grund til at have fire Assistentter, og dette Spørgsmaal er saameget mere interessant, det vil sige i formel, ikke i finantsiel Henseende, som det har vist sig, at fire Assistentter ikke vare fornødne. Jeg kan altsaa paa ingen Maade fra min Side være foranlediget til at opgive det meget milde Udtryk, som indeholder, at det var ønskeligt og nødvendigt, at Posterne, navnlig Gageposterne, opføres paa den rette vedkommende Conto, medens det paa den anden Side ikke kan Andet end være Udvalget overmaade kjært, at Regjeringen lægger saamegen Vægt paa saa fine Nuancer, som her er Tale om. Hvad det sidste Punkt angaaer, er det ligefrem en Selvfølge, at, saalænge Retspørgsmaalet om denne Accise eller Consumtionsgodtgjørelse endnu er omtvistet, vil det være meget ubetimeligt nu, paa Statskassens Bøgne, herfra at tage nogen Bestemmelse, og det er altsaa et Spørgsmaal, der skal komme under Overvelelse i Udvalget. Forresten skal jeg bemærke, at Udvalget vist havde god Feie til at troe, at Retspørgsmaalet var afgjort, naar der er udbetalt tre Kvartaler og dernæst standset, og der aldeles ikke foreligger det mindste Vink om, at Sagen fremdeles er under Forhandling, endfige at der fra den modsatte Side er gjort en saadan Paastand. Nu har Justitsministeren ogsaa anerkjendt, at, hvis det